PLIMBARE PE SCHI

MOTTO: Orice călătorie, afară de cea pe jos, spune Calistrat Hogaș, e, după mine, o călătorie pe picioare străine...

Drumeția pe schiuri constituie o frumoasă activitate din marea familie a turismului și poate tocmai pentru aceasta crește numărul acelora care o îndrăgesc.

Programarea și alegerea itinerarului unei excursii pe schi se face în funcție de posibilitățile fizice, de echipamentul și cunoștințele tehnice ale grupului. Grosimea stratului de zăpadă, pericolele ce le poate cauza aceasta, vînturile și ninsorile ce se stîrnesc din senin etc., cer drumeților să se deplaseze organizat și conduși de turiști cu experiența muntelui, iarna.

O excursie de la Predeal pe Clăbucetul Azugii reprezintă un itinerar ușor, pericolele inerente iernii sînt excluse, iar diferențele de nivel, urcate sau coborîte, nu sînt mari și nici nu prezintă pante înclinate sau periculoase. În schimb, de pe vîrful pe care ne-am programat să-l atingem, vom avea prilejul de a admira cel mai frumos peisaj carpatin din țară.

Drumul începe de la cabana Cioplea — altitudine 1110 m — situată pe dealul cu același nume, la cca 30 min. de mers de la stația C.F.R. Predeal. Din fața restaurantului cabanei, o șosea coboară către stînga, afundîndu-se într-o pădure dominată de molizi și pini drepți ca luminarea. Marcajul, cruce roșie, ne conduce în coborîre ușoară de-a lungul șoselei și după cca 1 km ajunge în Valea Puristoaca (greșit denumită V. Polistoaca), punct din care ne abatem jumătate către stînga. Conduși de același semn, urcăm pe un drum de munte ceva mai înclinat, care se desfășoară printr-un culoar de pădure, presărat ici-colo de luminișuri. După cca 20 min. de mers astfel, ajungem în locul unde întîlnim, venind din dreapta (de la cabana Clăbucetul Taurului-Plecare) drumul marcat cu semnul cruce albastră. De aci părăsim marcajul cruce roșie și continuăm urcușul călăuziți de semnul cruce albastră, ajungînd după 10 min. la cabana Susai — 1350 m altitudine.

O pășune întinsă și vălurită, acoperită acum de zăpadă, ne dă posibilitatea să încercăm schiurile purtate pînă aci pe umeri. În minutele de repaus ce ni le acordăm vom putea admira peisajul înconjurător care începe să se schițeze la orizont, pregătindu-ne parcă pentru marea desfătare ce va urma la capătul excursiei noastre, Vf. Clăbucetul Azugii.

De la cabana Susai, drumul nostru se abate către răsărit (dreapta cum privim cabana din față). Inițial și pe o mică distanță (cca 50 m) el este marcat cu triunghi roșu (drumul ce duce la cabana Rentea pe la lacul Găbanul), după care, fără marcaj, ne abatem către dreapta, călăuziți de aci înainte numai de linia de cumpănă ce separă Valea Azugii (stînga) de Valea Limbășelului Mic (dreapta). La început coborîm prin culoarul întunecat de molidișul des, crescut de ambele părți ale drumului, unde se spune că drumeții mai puțin gălăgioși pot surprinde în copaci cocoșii de munte, care își iau zborul numai cînd ajungi în dreptul lor. Cam la jumătatea drumului (după cca 30 min. de mers de la cabana Susai) întîlnim un luminiș în mijlocul căruia se vede postamentul de beton al unei vechi linii de funicular. De aci către stînga și pe o pantă foarte înclinată putem ajunge în scurt timp la casa pădurarului din Valea Azugii.

Drumul nostru însă continuă tot pe creastă, străbătînd locuri mai dezgolite de pădure. Un urcuș lung, dar nu obositor, ne conduce către golul de creastă ce apare impresionant în față. Urmele cerbilor imprimate pe zăpadă, crăcile scrijelite de vînt ale unor fagi bătrîni, crescuți aci la liziera pădurii de molid, lumina năvalnică ce face pantele să sclipească ca argintul, liniștea, toate ne dau prilejul să trăim senzația unor locuri sălbatice și neumblate.

Dincolo de limita pădurii panta se înclină tot mai mult, obligîndu-ne la ocoluri largi pe coasta muntelui, trecînd uneori pe lîngă adăposturi ciobănești, troienite de zăpadă.

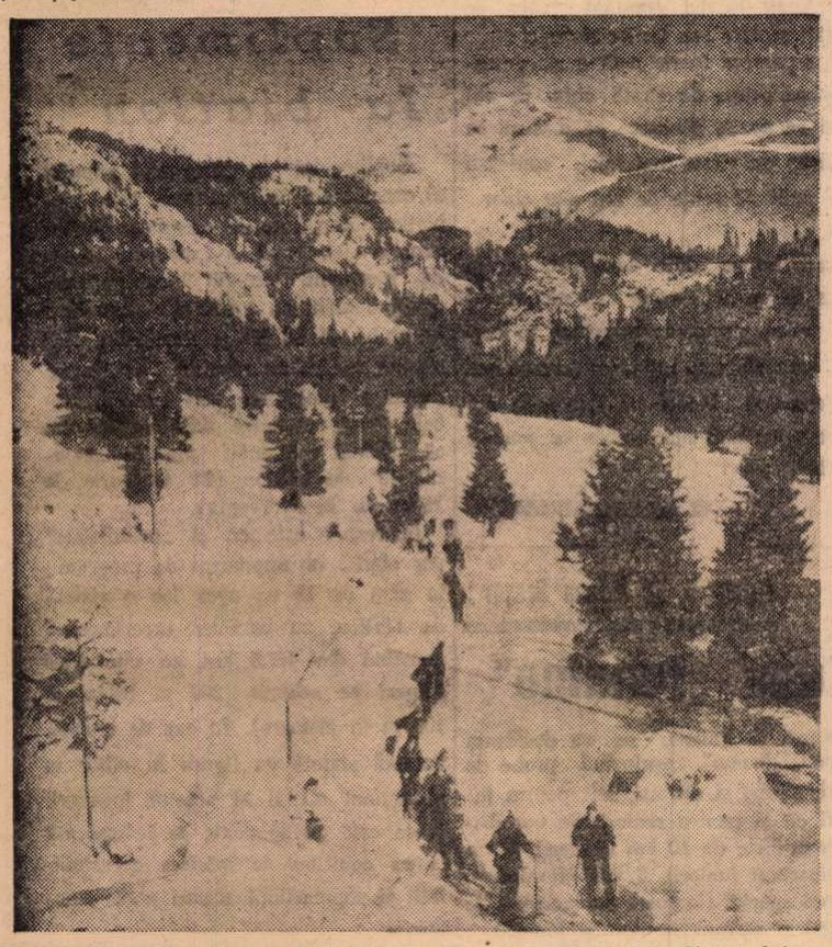

Turiștii hoinăresc potecile troienite ale Bucegilor ajungînd în Valea Ialomiței unde peisajul este mai variat

Foto: E. Cristea

S-au împlinit două ore de cînd am plecat de la cabana Susai și iată-ne ajunși la cota 1590 pe vîrful Clăbucetul Azugii, de unde zarea se deschide larg și ochiul poate hoinări fără hotar peste mulțimea de munți și văi.

Privind spre cabana Susai, pe care o identificăm cu ușurință, putem admira dincolo de perdeaua pădurilor creasta fierăstruită a Pietrii Craiului, iar mai departe culmile masivelor Ezer-Păpușa și Făgăraș. Către dreapta Postăvarul și Piatra Mare își arată spinările albe de calcar, pe verticala cărora, în ciuda altitudinii, s-au stabilit cîteva trasee alpine.

Cel mai impresionant și care se impune prin măreția și masivitatea lui rămîne însă tot masivul Bucegi, pe care-l identificăm cu ușurință în partea stîngă. El își arată fără ascunzișuri tot clinul prahovean în care natura a sculptat fără zgîrcenie cele mai minunate forme de relief. Dintre toate cei mai frumoși sînt Colții Morarului. Înșirați în gheață și zăpadă, ei sînt așezați la capătul de jos al unei creste albe, care se desprinde de sub cel mai înalt vîrf al masivului, Omul (2509 m) pe care acum îl identificăm cu ușurință, după noua construcție a stației meteorologice.

Întorcîndu-ne cu spatele spre Predeal, putem admira dincolo de Valea Azugii lumea de vîrfuri rotunjite de vînturi și vreme, așezate de-a lungul Gîrbovei. Primul din stînga este Rusu (1905 m). Îi urmează apoi Unghia Mare, Ceaușoaia, Urechea, Sorica, etc.

După acest tur de orizont, neasemuit de frumos, putem schia în voie cîteva ore pe pantele însorite ale Clăbucetului Azugii.

Înapoierea o facem pe același itinerar, de data aceasta gustînd din plin coborîrea pe schiuri, care, menționăm, în general nu este prea complicată, dacă firește nu vom îndrepta schiurile pe linia de cea mai mare pantă.

O excursie pe schi în această regiune dă drumețului satisfacția de a fi cunoscut frumusețea unor locuri puțin umblate, îndemnîndu-l ca pe viitor să întreprindă și alte acțiuni.

EMILIAN CRISTEA
maestru al sportului la alpinism

MICROFOILETON

IARNA PE LAC (II)

Azi se împlinesc trei săptămîni de cînd, zi de zi, bat Herăstrăul. Plec dimineața cu „83", cobor la Bordei, caut, răscolesc, iau la rînd toate secțiile nautice... Nimic! Vorbesc cu marangozii, cu oamenii de la Căpitănia lacurilor, alerg kilometri întregi pe aleile pustii ale Herăstrăului... Degeaba! Lasă, că așa-mi trebuie! M-am apucat să fac pe foiletonistul. Să scriu *„Iarna pe lac"*. Ei, iarna asta, pe lac am s-o fac!

Ce-mi trebuia mie să mă iau de ambarcațiile lăsate afară? Să spun că a nins peste ele și că au înghețat? Ba, sentimental, am mai venit și cu soluții. Propuneam *„acoperirea lor cu prelate"*. Ca și cum în alți ani ar fi stat afară învelite în pături sau plăpumi! Făcusem, totuși, această modestă propunere știind că spațiul unor secții nautice nu permite garearea ambarcațiilor mari în hangar. Ți-ai găsit! Nici un club sportiv n-a catadixit să spună — măcar așa, din politețe — „vom lua măsuri". În schimb, au trimis adrese oficiale prin care cer, în mod expres, „să luăm noi măsuri"... Adică, să dăm o rectificare în ziar, că ambarcațiile din fața hangarelor lor, nu sînt... ale lor. Nu știu dacă înțelegeți? Am să vă explic imediat, deoarece eu mă ocup de treaba asta de aproape trei săptămîni.

Ce și-au spus oamenii: unde scrie că trebuie să acoperim niște bărci care stau în curtea noastră, dar, de fapt, nu sînt ale noastre? Adică, vine un prieten la mine, mă roagă să-i primesc un lucru în magazie și după ce i-l las afară, în ploaie, să mai am grijă să-l și acopăr?...

Desigur, am greșit în microfoiletonul din anul trecut cînd spuneam unde anume se găsesc aceste ambarcații, lăsate afară. Adică, la Prógresul, la Clubul sportiv școlar, la Metalul sau la Școala sportivă de elevi nr. 1. Fraza trebuia formulată în felul următor: *„Ambarcațiile lăsate afară, în fața Clubului sportiv școlar, nu sînt ale acestui club, ci ale altor cluburi care au transferat Școlii sportive de elevi nr. 1 aceste bărci, care, în momentul de față, cu toate că stau în hangarul Clubului sportiv școlar, nu sînt ale Clubului școlar, deoarece ele sînt garate în partea dreaptă a sus-numitului hangar, adică acolo unde secția de canotaj academic a Școlii sportive de elevi nr. 1 își ține bărcile, secția de caiac-canoe ținîndu-și ambarcațiile în hangarul de lîngă restaurant și în partea stîngă a cabanei Clubului sportiv școlar"*... Recunosc, formularea nu este grozavă (chiar incompletă, după mine) dar — cum spuneam și la început — bat Herăstrăul numai de trei săptămîni.

Pentru Școala sportivă de elevi nr. 2 rectificarea pe care o cere n-o putem face deoarece cele două ambarcații lăsate afară, în fața hangarului acestei școli, nu se știe, pînă în prezent, ale cui sînt. Bănuiesc că ale fostului club Recolta. Cele ale Progresului — pe care le vedeți în fotografia de față — sînt altele, dar, probabil, nici ele nu vor fi acoperite în iarna aceasta.

Te pomenești că și „Progresul" le renegă!...

Iată o ocazie strașnică să dotăm asociația sportivă a ziarului cu cîteva ambarcații. Dacă tot nu le recunoaște nimeni... paternitatea! Nu?

V. TOFAN

Sportivii Școlii medii nr. 2 din Constanța

Școala medie nr. 2 din Constanța are tradiție în sportul de performanță. În diversele competiții sportive pe plan intern, reprezentanții acestei școli au obținut numeroase titluri de campioni republicani, campioni școlari la atletism, gimnastică, baschet etc.

În prezent activitatea sportivă a școlii este îndrumată de patru profesori de educație fizică. Toți cei 1 100 de elevi ai școlii practică sportul în mod regulat.

În curtea școlii sînt amenajate două terenuri de volei, două de baschet, unul de handbal și o pistă de atletism. Magazia este bine aprovizionată cu tot felul de materiale sportive.

Atletismul este disciplina cea mai apreciată și îndrăgită de elevi. În rîndurile elevilor figurează sportivi apreciați pe plan republican: Liviu Levonian, campion republican la 400 m, Vasile Lucian, campion al R.P.R. la greutate, Vasile Camin, campion republican școlar la ciocan, Ion Nicola, Mirela Verioti, Vasile Cristescu fruntași la învățătură. În ordine, atletismului îi urmează gimnastica, apoi baschetul, voleiul și handbalul.

Sprijiniți în permanență de conducerea școlii (directori Severino Baveru și Niculae Popa), elevii Școlii medii nr. 2 participă cu succes la activitatea sportivă din școală, fără să uite vreun moment și de obligația de a învăța bine.

Am fi bucuroși să consemnăm în cît mai multe școli o asemenea atitudine față de activitatea sportivă a elevilor noștri.

În fotografie: un grup de sportive de la Școala medie nr. 2 la exerciții de gimnastică.

LIVIU BRUCKNER și E. PETRE

Complexul turistic Borșa în veșminte noi

Stațiunea de schi din Gura Fintinii a primit oaspeți încă din primele zile ale anului 1965. Au venit schiorii de la Știința și S.S.E. Cluj, turiști din regiune și chiar oaspeți de mai departe.

Zăpada foarte bună i-a întîmpinat pe toți, iar cabana nr. 1 a Complexului și-a croit chiar haine noi. Camerele confortabile, restaurantul frumos reamenajat și oferind produse cu adevărat de artă culinară" — iată ce au ținut să scrie unii turiști în cartea cabanei. Este rezultatul muncii pe care a depus-o cabanierul responsabil Ștefan Crăițar, împreună cu colectivul său. Ei au reușit să pună la punct toate cele necesare. Oaspeții cabanelor sînt foarte mulțumiți, cele peste 200 de locuri existente oferind condiții excelente. Dacă la aceasta adăugăm frumusețea peisajelor, existența a numeroase obiective turistice de diferite grade de accesibilitate și, în special, existența a circa 25 de pîrtii de schi, înscrise în întreaga gamă de dificultate, ne dăm seama că în preajma piscurilor Pietrosul, Ineul, Galații și Gărgălău — toate de peste 2 000 de metri — turiștii vin cu drag.

PETRE NAGHI - coresp.